

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA
MÁSODIK SEKCIÓ

AGROLA TRADE KFT. kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(8034/07. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2013. október 8.

Az ítélet végleges, de szerkesztői változtatás alá eshet.

Az Agrola Trade Kft. kontra Magyarország ügyben,
az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Tanácsként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:

Peer Lorenzen, *Elnök,*

Sajó András,

Nebojša Vučinić, *bírák*

és Atilla Nalbant, *Megbízott Szekció Hivatalvezető-helyettes*

2013. szeptember 17-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (8034/07. sz.), melyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. cikke alapján egy magyar korlátolt felelősségű társaság, az Agrola Trade Kft. („a kérelmező”) 2007. február 7-én terjesztett a Bíróság elé.

2. A kérelmezőt Paraizs J. Budapesten praktizáló ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt („a Kormány”) Tallódi Z. Képviselő képviselte a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumból.

3. 2010. március 7-én a panasz közlésre került a Kormány felé. Arról is döntés született, hogy a kérelem érdeme és elfogadhatósága együttesen kerül megvizsgálásra (29. cikk 1. bekezdés).

A Tizennegyedik kiegészítő jegyzőkönyvvel összhangban a kérelem három bíróból álló Tanácsra került kiszignálásra.

A TÉNYEK

AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI

4. A kérelmező egy budapesti székhelyű korlátolt felelősségű társaság.

5. 1995. december 21-én a kérelmező jogelődje utólagos építési engedélyt kapott a másodfokú építésügyi hatóságtól. 1996. február 10-én a szomszédok a közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatát kérték a Pesti Központi Kerületi Bíróságtól.

6. Hat tárgyalást követően az ügy áttételre került a Fővárosi Bírósághoz.

7. 2000. október 10-én a negyedik felperes halála miatt az eljárás félbeszakadt.

8. 2001. március 21-én a kérelmező társaság engedélyt kért arra, hogy beavatkozóként perbe lépjen az alperesi oldalon.

9. Miután a felek megoldották az elhunyt fél jogutódjának kérdését, 2003. december 9-én az eljárás folytatódott, s a kérelmező beavatkozóként perbe lépett. Ugyanezen a napon a Fővárosi Bíróság ítéletet hozott.

10. 2005. március 2-án a másodfokú bírósággal eljáró Fővárosi Ítéltábla hatályon kívül helyezte az ítéletet, és új eljárás lefolytatására utasította az elsőfokú bíróságot.

11. 2005. december 1-jén és 2006. november 22-én a Fővárosi Ítéltábla két tárgyalást tartott.

12. 2008. április 16-án jogerős ítélet született az ügyben.

A JOG

13. A kérelmező azt panaszolta, hogy az eljárás hossza összeegyeztethetetlen volt az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésében lefektetett “ésszerű idő” követelményével. A Kormány vitatta a panaszt.

14. A kérelmező vonatkozásában a figyelembe veendő időszak 2001. március 21-én kezdődött, amikor a kérelmező kérte, hogy beavatkozóként részt vehessen a perben (ld. fenti 8. bekezdés). Az eljárás 2009. április 16-án zárult le. Ilyen módon két bírósági szinten mintegy hét évig és egy hónapig tartott. Az eljárás ezen hosszára figyelemmel a kérelmet elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

15. A Bíróság már többször megállapította az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésének megsértését olyan ügyekben, amelyek a jelenlegihez hasonló kérdéseket vetettek fel (egyéb esetjog mellett ld. *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII). Az elébe terjesztett anyagokat megvizsgálva a Bíróság úgy véli, hogy a Kormány nem hozott fel olyan tényt vagy meggyőző érvet, amely a Bíróságot a jelen körülmények között eltérő következtetés levonására bírná. A kérdéssel kapcsolatos esetjogára figyelemmel a Bíróság megállapítja, hogy az eljárás túlzottan hosszú volt, és nem felelt meg az “ésszerű idő” követelményének.

Ezért a 6. cikk 1. bekezdését megsértették.

16. A kérelmező azt is panaszolta, hogy nem állt rendelkezésére releváns jogorvoslat az eljárás felgyorsítására, illetve az elhúzódás orvoslására. A kérelmező az Egyezmény 13. cikkére támaszkodott.

17. A Kormány azzal érvelt, hogy 2006. április 1-jét követően a kérelmező kifogást nyújthatott volna be az eljárás felgyorsítása érdekében. A kérelmező szerint a kifogás nem hatékony jogorvoslat.

18. A Bíróság úgy véli, hogy ez a panasz is elfogadható.

19. A Bíróság továbbá úgy véli, hogy a jelen ügyben a Kormány által hivatkozott jogorvoslat, mint olyan, hatékony voltát nem szükséges megvizsgálni, mivel 2006. április 1-jén az eljárás már öt éve folyamatban volt. A Bíróság szerint még ha ezen időpontot követően az eljárás kifogással gyorsítható is lett volna, az valószínűleg nem tudta volna orvosolni a már

elszenvedett jelentős késedelmet. A Bíróság továbbá megjegyzi: nem került előterjesztésre olyan érv, amely szerint a kifogás benyújtása vagyoni kártérítést eredményezett volna a kérelmező számára annak érdekében, hogy a perelhúzódas miatti sérelme orvoslást nyerjen (a hasonlóságokra és a különbségekre ld. *Grzinčič v. Slovenia*, no. 26867/02, § 98, 3 May 2007).

20. Ezen körülmények között a Bíróság úgy találja, hogy a jelen ügy teljes hossza vonatkozásában nem állt a kérelmező rendelkezésére megfelelő jogorvoslat az eljárás hossza miatti panasz tekintetében.

Ezért az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésével együtt olvasott 13. cikket megsértették.

21. Végül, a kérelmező azt állította, hogy az eljárás hossza sértette az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke alapján számára biztosított, javai békés élvezetéhez való jogot.

22. Amennyiben az eljárás hossza miatti panasz nem nyeli el ezen panaszt, úgy a Bíróság úgy véli: az ügyiratokban nincs jele annak, hogy a szóban forgó per okán az állam beavatkozott volna a kérelmező tulajdonnal kapcsolatos jogaiba. Az ügy tárgya magánfelek közötti jogvita volt, és semmi nem utal tulajdontól való önkényes megfosztásra. Ebből következően ez a panasz nyilvánvalóan alaptalan az Egyezmény 35. cikke 3. bekezdésének (a) pontja szerinti értelemben, s azt az Egyezmény 35. cikkének 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

23. Az Egyezmény 41. cikkére támaszkodva a kérelmező együttes vagyoni és nem vagyoni kártérítésként 11 millió forintot¹ követelt. A Kormány vitatta az igényt. A Bíróság nem lát okozati kapcsolatot a megállapított jogsértés és az állított vagyoni kár között; ezért ezt az igényt elutasítja. A Bíróság azonban úgy véli, hogy a kérelmező nem vagyoni kárt szenvedett. Méltányossági alapon 4.800 eurót ítél meg a kérelmező számára ilyen címen.

24. A kérelmező nem terjesztett elő költségtérítés iránti igényt.

25. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális kölcsönkamatán kell alapulnia, amelyhez további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Az eljárás túlzott hosszával, valamint a jogorvoslat hiányával kapcsolatos panaszt elfogadhatóvá, a kérelem többi részét elfogadhatatlanná nyilvánítja;

¹ 37.000 euró

2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették;
3. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésével együtt olvasott 13. cikket megsértették;
4. *Megállapítja*:
 - (a) hogy az alperes Államnak három hónapon belül 4.800 (négyezer-nyolcszáz) eurót kell kifizetnie a kérelmező számára nemzeti valutában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával;
 - (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után.
5. A kérelmező igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényeit *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2013. október 8-án, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. szabálya 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Atilla Nalbant
Megbízott Hivatalvezető-helyettes

Peer Lorenzen Elnök